

der paa det Tidspunkt vare Medlemmer af dette Ting, ville erindre, var der 51 Privatbaneanlæg paa denne Lov og deraf 6 Privatbaner, til hvis Anlæg Staten ydede 66 pCt. af Anlægskapitalen. Disse 6 Baner vare: En Jernbane fra Rødkærsbro til Kellerup, en fra Hammel til Thorsø, en fra Bryrup til et Punkt paa Funder—Bramminge-Banen, en fra Tørning til Thyregod — altsaa de to smalsporede Baner, som udgaa fra Horsens — samt endelig Vandel-Banen fra Vandel til Grindsted og fra Tistrup til Grindsted. Begrundelsen for, at disse 6 Baner skulde have større Statstilskud, end sædvanlig var Tilfældet med Privatbaneanlæg, var dels de paagældende Egenes økonomiske Beskaffenhed og øvrige Forhold, dels den Omstændighed, at Anlægget af disse Privatbaner skulde finde Sted af Hensyn til, at der i det hele ude i Midtjylland blev anlagt de to Statsbaner: Give—Herning- og Funder—Bramminge-Banen. Men de samme Forhold kunne med fuld Ret gøres gældende overfor det her omhandlede Baneanlæg, og hvis dette kommer til Udførelse, ligger det i Sagens Natur, at Forlængelsen af de to smalsporede Baner, som findes paa Loven af 27. Maj 1908, falder bort. Det kommer imidlertid ganske af sig selv, det behøver man ikke at vedtage nogen Lovbestemmelse om, thi Pengene til disse Baneanlæg kunne sikkert under ingen Omstændigheder rejses. Jeg vilde derfor anmode den højtærede Trafikminister om at stille sig nogenlunde villigt til Tanken om et saadant Jernbaneanlæg, hvis der virkelig fra de paagældende interesserede Kommuner Side skulde vise sig en saadan Stemning for dette Baneanlæg, at man paa Forhaand tegnede det Bidrag til Banens Anlæg, som det med Ret og Rimelighed kan forlanges, at de skulde yde til denne Sags Løsning.

Endelig kunde jeg ønske at gøre en Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister angaaende en mulig forestaaende Revision af Jagtloven. Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) fremdrog forleden Dag dette Spørgsmaal, og jeg tror, at en Revision af Jagtloven er ønskelig ogsaa i den Retning, det ærede Medlem nævnedes. Men naar man skulde have Jagtloven op til Revision, hvad man forhaabentlig skal have inden ret længe, er der navnlig et Punkt, hvor jeg ogsaa kunde ønske Reglerne i den bestaaende Jagtlov forandrede, og det er med Hensyn til Fredningstiden for Harer og Agerhøns. Enhver Jæger og for Resten enhver, der beskæftiger sig med denne nyttige Virksomhed, ved, at Jagten

for Agerhøns begynder den 16. September, medens Jagten for Harer først begynder den 21. September. Der er altsaa 5 Dages Forskel. Det forekommer mig noget vanskeligt at udgranske den Vidsum, der ligger til Grund for den Forskel, der saaledes gøres paa Agerhøns og Harer. Jeg er ikke ganske klar over, om det er af Uvillie mod Hønsene eller af Velvillie mod Harerne, at man giver Harerne 5 Dages længere Respit end Hønsene. Men hvad jeg derimod er klar over, er, at denne Bestemmelse er noget meningsløs og urimelig, blandt andet ogsaa derved, at i samme Øjeblik Jagten paa Agerhøns begynder, komme Harerne i Belejringstilstand, og ved en saadan Bestemmelse frister man i Virkeligheden ogsaa Jægerne til at nedlægge den Hare, som inden den 21. September er letsindig nok til at komme indenfor Skudvidde. Det er altsaa at friste Jægeren til at begaa Lovovertrædelse. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, om det ikke vilde være betimeligt, naar Jagtloven i det hele skal op til Revision, da at søge at faa den ændret ogsaa paa dette Punkt.

Hvis man absolut vil udvise en større Velvillie mod Harerne end mod Agerhønsene, kunde man gøre det paa den Maade, at man lod Jagten paa Harer ophøre f. Eks. den 1. December i Stedet for som nu først den 25. December. Og jeg kunde i denne Forbindelse ønske at gøre opmærksom paa, at det vilde være en ret betimelig Foranstaltning ogsaa af Hensyn til Harerne; thi navnlig hvis der indtræder en ret stærk Vinter i December Maaned — og det sker undertiden —, lide Harerne i Virkeligheden for meget ved, at Jagten paa dem maa udstrækkes lige til den 25. December.

Dernæst kunde jeg ønske at gøre en Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister angaaende et Forhold, hvorom vi i de sidste Dage have faaet nye, for Resten aarlig tilbagevendende Oplysninger, det angaar Ulykkesforsikringsloven af 7. Januar 1898. Som ærede Medlemmer vide, er der for nogle Dage siden omdelt paa vore Pladser den aarlige Beretning fra Arbejderforsikringsraadet angaaende Raadets Virksomhed med Hensyn til de Ulykkestilfælde, der ere indtrufne i Aarets Løb i de ulykkesforsikrede Virksomheder. Denne Beretning bestaar i Aar af 4 Hæfter, idet der nu er 4 Afdelinger, for det første den industrielle Afdeling, der er langt den største og mest omfattende, dernæst Søfolks og Fiskeres og saa i Aar for første Gang Landbrugets Afdeling, der kun har været i Kraft sidste Halvdel af Aaret 1909.